

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดบริเวณที่ดินป่าพนมดงรัก ในท้องที่ตำบลโนนสูง
ตำบลบักตอง อำเภอชุมหาญ และตำบลละลาย ตำบลบึงมะลู
อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ให้เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

พ.ศ. ๒๕๒๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๑

เป็นปีที่ ๓๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรม
ราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดบริเวณที่ดินป่าพนมดงรัก ในท้องที่
ตำบลโนนสูง ตำบลบักตอง อำเภอชุมหาญ และตำบลละลาย ตำบล
บึงมะลู อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ให้เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ แห่งธรรมนูญการปกครอง
ราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๒๐ และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนด
บริเวณที่ดินป่าพนมดงรัก ในท้องที่ตำบลโนนสูง ตำบลกุดอง อำเภอ
ชุมหาญ และตำบลละลาย ตำบลบึงมะลู อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัด
ศรีสะเกษ ให้เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๒๑”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้บริเวณที่ดินป่าพนมดงรัก ในท้องที่ตำบลโนนสูง
ตำบลกุดอง อำเภอชุมหาญ และตำบลละลาย ตำบลบึงมะลู อำเภอ
กันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราช
กฤษฎีกานี้ เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

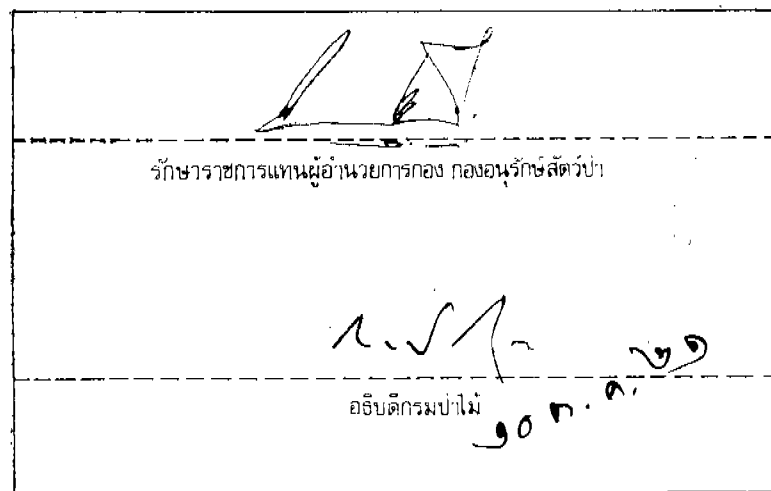
มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการ
ตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. โหตระกิตย์

รองนายกรัฐมนตรี

เมตร 2,000 0 2 4 6 8 10 กิโลเมตร

หมายเหตุ - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจาก
 ป้าพนมดงรัก ในท้องที่ตำบลโนนสูง ตำบลกุดตอง อำเภอชนบท และตำบล
 ละลาย ตำบลบึงมะลู อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ เนื้อที่ประมาณ ๓๑๖
 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๑๕๑,๕๐๐ ไร่ มีสภาพภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็น
 ที่ดอนเขาสลับซับซ้อน มีแหล่งน้ำแหล่งอาหารของสัตว์ป่าอุดมสมบูรณ์ มีสัตว์ป่า
 หลายชนิดอาศัยอยู่ชุกชุม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีกูปรีหรือโคไพร ซึ่งเป็นสัตว์
 ป่าสงวนหาได้ยาก และกำลังจะสูญพันธุ์อาศัยอยู่ ฉะนั้น เพื่อกำหนดไว้ซึ่ง
 พันธุ์สัตว์ป่า และให้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่าอย่างปลอดภัย รวมทั้งเป็นการ
 ช่วยป้องกันรักษาต้นน้ำลำธารและป่าไม้ที่มีอยู่ในพื้นที่ป่าแห่งนี้ ให้คงอยู่ถาวร
 ตลอดไปและเพื่อเป็นการช่วยบรรเทาทุกข์และความแห้งแล้ง สมควรกำหนด
 บริเวณที่ดินดังกล่าวให้เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าตามพระราชบัญญัติสงวนและ
 คุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้